

Sjette kapittel

Skrevet med en kjærlighet for musikklyrikk, og med kunnskap om det å dele seg mentalt for å håndtere traumatiserende livshendelser som vold/ overgrep/ svik.. *Dette med referanse til litteratur om dissosiasjon og traumer, av psykologene Ellert Nijenhuis Onno Van der Hart og Kathy Steele.*

I Have Secrets Too

Alle er ikke så råtne som Han som Hun fortalte hemmeligheten sin til, Hun hadde trodd Han ville hjelpe Henne, men Han var i stedet opptatt av sitt eget rykte. Han var jo insisterende på at Han var yngre enn henne, og det var kompisene hans og.

- Kan ikke du bare sa Han, ja det var Han som sa det
- og gi deg da, for Han ville det.

En servil musiker var på besøk fra et sted i Europa og.

De sa de kunne brukt en del tid på å få ham på,
og det var sikkert ikke riktig av noen som helst å gjøre noen servile.

Hadde noen spurt Hun i stedet for deg så hadde jo Hun sagt ettertrykkelig nei til det som er perverst her i teksten. For dette lyver du ikke om, hva du har opplevd, men det jeg skriver for Hun er ikke pervo tenkt eller ment. Det er for å si deg hva som skjer med kvinner i en verden med elskovshug og ingen brann for vennskap. Ikke si at du gir teksten opp her? Ikke gir jeg pekefingeren, bare denne lille teksten, som du ikke vet enda hva betyr. Resten gir jeg deg i trippelaks, som et sjette kapittel, som forresten er alt for kort, men først denne samtalen som du ikke vil like før jeg legger alt av skriverier på hylla:

Spydig: Hun burde hatt glidelås der nede.

Resten: Kutt ut. Du snakker så stygt!

Spydig: Hvem av oss er det som skulle dempe melankolien til noen med en finger?

-Skjerpings, det sier jeg og.

Spydig: Jammen, Hun har jo ingenting, det er borte alt!

-Jeg har googlet sånt. Det er fullt mulig å utnytte Situasjonen på denne måten.

Resten: Men at Han ikke skjønnte det? At det var utnytting?

-Ja. Han fikk henne til å tro ting om seg selv, og Han overbeviste alle om at Han hadde rett. Rett om henne. Og da Hun endelig klikka kunne Han bare peke på henne og si - se se se SE! SE! SE DA! Hva sa Jeg?

Resten: Ok.

You Pulled Out of Everything You Do and Now You are...

Dere, Hun våknet i dag av en drøm. Hun stod på toppen av en stor steintrapp og bak henne

hadde en svær tung tredør akkurat slått igjen. - Dunk sa det og trappa der gikk bare en vei: ned.

Ivrig i Elena: Det er meg. Det var etter at jeg sa hade og takk og farvel til Selskapet. Altså. Vet ikke hvem som sa at vi kunne møtes om natta, men det ble da vi møttes, ja de flytta til og med etter meg, bodde i nabolaget.

-Hæ, seriøst?

Indignert i Elena: Joda. Men så oppdaget jeg at ikke alle gjorde det av ren entusiasme og idealisme, at jeg var den eneste som drev med veldedighet (*Spydig:* hahaha) ja og da mener jeg ikke *det*, men det. De sa at jeg har fått lønn, at den er på en konto, eller er penger i et fond i en bank et sted, men jeg aner ikke hvor den kontoen er eller noe. Så jeg slo i bordet og sa - jeg slår opp, jeg nekter være med og så gikk jeg.

Og det går bare en vei, og det er ned, etter det.

Stiv i Elena: Jeg fortsatte sende tekster til de jeg elsket, men så viste det seg at en av dem var tilknyttet Selskapet og da fikk jeg en tekst i retur, *du trakk deg ut av alt og nå er du ferdig* stod det. Og når jeg ba Selskapet om å få lønn igjennom å ivertfall sette navnet mitt på nettsida som en de hadde brukt tekstene til var dette noe de langt ifra ønsket, for jeg var jo for skjermet av prinsen til det.

To My Own Dear

men det er da noe det da
å våkne i natta
gå på tåballer inn på kjøkkenet
og legge seg der
på gulvet
tegne hjerter
i støvet med fingeren
slike hjerter kjøleskapsdører er fulle av
å være
min kjære
for noen
for seg selv
slik en bamse
kan være Lille Venn

for så å skrive om det

og legge seg igjen

og når Hun står opp
sier i natt
har jeg sovet
hele natta
gitt

men Hun føler seg ikke uthvilt.

Slipp Fangene fri det er vår:

Resten(av Alpakka): Du burde ikke sagt at Han dyttet deg.

Hun: Å, det var jo det som skjedde

Resten: Da hevnet Han seg, Han fortalte dem *mange ting*.

Hun: Etter hva da? Husker dere det som skjedde før det?

Resten: Ja Han har ?

Hun: Ja.

Spydig: Eller er det noen her som har et tilknytningstraume?

Hun:

Tirill: baby love love baby love

ALL YOU CRAVE. IS BABY LOVE
og det gjør Han og

to store Venner med tilknytningstraumer
og stua er en lekegrind

Hun: Alle mine menn de ønsket seg det
oh åh babylove

Okay, fra meg for Hun, da er dette ikke et parforhold jeg beskriver, men det å være redd for å ha relasjoner som ikke er basert på at du som ertet meg har forstått at diktningen er frihet for alle sammen, også du som liker parforhold uten indignerte blikk. Dette indikerer altså at jeg, som Hun, ikke er ensom, men ivrig inni sånn som deg. Derfor ser du nå bare at jeg må få sagt dette hemmelige til Sh, som er redd for å få hånden inn i hjertet sitt, for da kunne freden senket seg, fra papptårn til krybbe, og fra krig til hånd:

Oh åh babylove
å bli sett
og hørt
og elsket

bli bært og
bysset

og lullet inn

Si det sier Baby:
Mamma forandrer seg aldri
Hun er alltid der
og Mamma sier det
og Baby sier

Mamma er aldri lei seg
Mamma passer bare på
og det gjør Hun
gjennom dagene
en etter en

og Baby sier
du er bare min
hvis du kikker på en annen baby
eller den kattungen der
så slår jeg deg

og Baby sier
Mamma du: er vel ikke sinna.

Også, her er jeg igjen. Det har seg sånn at jeg snart må runde dette pamflett-kjøret av. Jeg må få meg en jobb i helsevesenet, eller som lærer, kan ikke fortsette med denne skrivinga, for det gir jo ikke gryn. Sånn som du er jeg jo frekk på bestilling, bare gi meg et hint, så gir jeg deg teksten du trenger mest. Så nå så jeg på klokka, og gikk for å spise, ikke brød, men noe godt, som jordbær, og saften renner nedover haken hvor jeg ikke har skjegg lenger, bare en hund liker du, en dobermann, som luftes oppjaget av stæsjet du presser på den. Og du gir deg selv tid til å klippe håret, sånn som meg, når du har råd, fjorten minutter tar det, og da mørkner du, se på bøkene Hun låner, de er for mange, og er stablet i en sal for førtiåringer, der er ikke jeg enda. Pinlig nok tenkte jeg at hvis noen flere har noe å si så har de cirka tjå, to uker på seg?

Alpakka: Ok

Tirill: Jeg har noe. Ja en bekjennelse av noe slag. Jeg vet noe om Enya?

-Jha, jaha

Elena: Jeg vet hva Hun skal si. At jeg er kjip og mobber.

-Er du det?

Tirill: Det er Hun som har gjort det til seg, all kjipings. Hun har vært ekkel mot både Snill, Slemenende, Dyktig Afro og Gamle-Jensen.

-Åhå, stemmer det da, folkens.

Deathless Death

Sårbar: Jeg var så ensom. Flyttet fra vennene mine og familien, og så var alt jeg fikk høre hvor dårlig jeg var på ting. Satt på et furuloft helt alene hele dagen og det var da jeg begynte å

gi Ham plass, inne i, som en som *støttet* meg. Han andre Ham da. Han jeg bodde med kan jo være Kjærest det da. Jeg levde med Kjærest, men savnet en Ham.

Alle la feil intensjon i meg hele tiden, at *jeg prøvde ta friheten* fra Han og hvis jeg spurte jetlagkompiser av Kjærest uskyldige ting som - hvordan er livet. Så svarte de resolutt - handler det om meg nå da, og - hør hvem som snakker nå. Hvordan kan så unge menn være så sjælviske. De var sjælviske. Og Sårbar i Hun mente jo alt godt. Kunne sitte på kafe med de en hel kveld og de bare avbrøt Henne hvis Hun sa noe, og så ble Hun sittende stum, og gikk hjem. Og når Kjærest kom hjem utpå morgningen så ble det bråk da, fordi Han ikke holdt på ting Han lovt eller aldri sendte Hun beskjed om at Han ville bråke over og under, og da sa Han at - Kompisene kommer først, før Deg, at Hun var Et Problem, og plutselig sa Hun lavt, -men jeg er forferdelig jeg vet, og så spurtet Hun ut akkurat da Han lo, og - Hun tjente jo ingenting, og Hun hvor vanskelig Hun var å leve med visste Hun, Hun slo hånda i låret sitt og smøg seg bort mot, og der var Hun ensom i ett smug. Etter det tok noe over, og derfor gikk det sånn, at galskap ble presset fram inni Han. Han ble ikke sint, men virket sint, noen kaller det å være pervo, for da gjør du noe med vilje, som gjør at andre mister seg selv og kaster opp av angst eller gråter ekte, ikke krokodilletårer, som jeg også vet Hun har sett i ansikter som egentlig har skammet seg for lite, så der, Han kaster stol i veggen og sier sinnsykt lite, men dunkelt, at Hun er hjelpeløs, og egentlig et vertskap for Omegn sine tanker om kvinner sine relasjoner til omverden når de er selvpålagt å gi setninger rom og klang, og gir f i hva andre tenker om at Hun er pervo å leve med. Ser du? Dette er meg igjen. Som vet du blir opprørt på kraftige innsmett om sånt som bare får navn som horer i Oslo eller i Bergen, for det kalles jo kvinner, og det er jo forgjeves å skrive om, men hva er dette som blir sagt, om Hun og deg, som er jenter og kvinner, som gjør at dere ikke får være menneske på jorda i livet deres.

Og så sier Hun, som gleder seg til vinningen går opp: - at jeg var aldri noen, at jeg, *kunne jeg være noe å samle på*, sånn sier Hun det.

jeg er ingen
jeg er ingenting
jeg er ingenting å samle på
sa Hun

sa Hun
jeg er ingenting å samle på?

nei

sa han
jovisst
du, jeg samler på deg
dine, dine hender, ditt smil, skuldrene dine, at du gråter så lett, dine små feil og rare figurer på et ark.

nei

sa Hun
jeg er ingenting å samle på

ja

sa han
du har rett
smilte han foraktfullt

visst gjorde han

hva skal hun
hva skal hun
gjøre nå

å hør på meg
å hør på meg
å hør på meg

Hun skal gå
Hun skal gå
Hun skal gå

du må gå
kom deg bort

gå
og ikke tenk

Fighter i Hun: Såklart gikk Hun ikke.

Sårbar: Jeg kjente at Venn i Elena jobbet seg frem i Hun da, og fordi jeg lyttet og ble mindre den Han sa jeg var, og var alene på reise og ute med noen jenter jeg ville skulle være venninnene mine så smatt Venn frem.

Men det var sånn for Henne, at for få var hyggelige. Ja for uheldigvis så var kvinner kjipe de og. Eller eventuelt er det jo bare sånn unge jenter og kvinner skal være, fulle av fart og ønsker om å bli lyst inn i av ondskap som handler om vri ørten år inn og opp. Derfor er vi nesten i mål med pervo for øyeblikket. Dette betyr.. vi gir oss selv dette nettverket, vi bygger oss slott og besøker hverandre, da har vi ikke angst men føler oss som en del av en gruppeoppgave, som ikke løses før alle er med på å slukke sorgene med vin, øl, eller pervo(som fortsatt betyr å ødelegge folks hjerter med kødding eller humor som er på vegne av, ikke for, som gir saker og underlige ritualer i en skråning uten medgjørighet.) Dette er ikke mitt poeng her, hvor jeg prøver finne en mormonernes bok for å få rampelyset på øyne, som ikke driver med rampestreker, men guleaktige småe hårstrå modelleres i rare dukker, som er til for trøst, ikke for ekkelhet. Jeg har sett slike selv, og da gråt jeg, over det som var laget av ingenting, som brødsmler, eller trådsneller, fordi de hadde ingenting der oppe, og hvor gjør du av det du skal i livet uten å kunne lære deg å snekre eller modellere, pønske ut eller skrive, dette for eksempel, som vektlegges som å være innskavert, skrått lakkert, og overmalt, som pervers skrijving. Fortviles du nå, over mitt kors, som du ikke tør ta inn over deg, jeg gir det til Hun: dette er mitt, ikke noen andre sitt, å gi til verden som en smak på hva grupper av mennesker gjør mot hverandre i årevis, uten ansikter, og uten hjem for Små Venner i alle, som vi jo vet vi alle kommer hit til jordskorpen med.

Der ser du, jeg gir ikke sant. Men tror du Hun ville flyttet seg, veltet her, nei, Hun gir meg Nissen på Lasset, slik som dette:

Før jeg flyttet, da det var da Han kidnappet meg og jeg tråkket rundt i brudekjole og Han sa etterpå at jeg måtte komme til Ham og da gjorde jeg det da selv om det følte som om jeg var en Zombie, og jeg flyttet og selv om Han sa *ikke gjør dette mot meg*.

Sårbar i Venn: Også ringte jeg Han fra furulofet der jeg skulle bo og jeg sa jeg kanskje hadde handlet i affekt fordi jeg var redd, men alt da var jeg usikker på hvem det var jeg var redd for, var det Han, Kjærest, eksTyp eller Noen i meg?

Jeg har dette å si: Har ingen kunnskap om dette nå da? Det har jo vært laserskrevet at barn ikke elsker mennesker med dissosiativt blikk. Så hvor gjør disse menneskene av blikket sitt? Det må bli en endring, men den er jeg ikke med på, for jeg er revnet inni av alt Hun måtte oppleve. Sårbar sier også ifra om at det er for mye kjipt i verden, til at Hun vil bli venn med Noen i Allmenneliggjøringen.

Spydig: Det er jo forresten åpenbart at noen som kidnapper en er noen mennesker bør være redd for.

Undermåls i Elena: Jeg er helt uenig! Det er jo bare moro. Og et bevis på ekte kjærlighet.
Henført av Spydig: Absolutt.

Endelig liker Spydig Elena: Haha

Hun: Jeg tror du glemmer noe *Elena*, det var ikke Andre eller Typen du vokste utifra, Vi ble jo banket opp husker du. Jeg har jo sagt det mange ganger til deg, at jeg stod mot speilet i gangen i jentekollektivet og diktet deg frem, at jeg var mørbanket. Jeg har til og med skrevet om det.

Underdanig i Elena: Nei, det kan ikke stemme.

Hun: Jo, på side 50. *Mørbanket inni seksten år foran speilet*, skrev jeg.

Sårbar: Det er, det der, er hva, er det vi gjør Alle Skrivende i Elena: Det er glemsel. Kapper av glemsel. For å beskytte oss selv og det som brakte oss hit i utgangspunktet.

The Hours

Sånn før vi hopper videre, jeg var jo inne, ja det er meg som skriver som er *på* her nå da. Jeg var inne på det med effekten av overgrep eller lignende. I pamflett 2, andre kapittel, skrev jeg: En annen bieffekt, eller *endring av, selve selvet* som, ja som en av flere endringer, men som en du bør merke deg, ja hvis du har begynt å hoppe i teksten, så må du ivertfall lese denne endringen da som jeg nevner på side 97/98(pamflett 6). Og nå er vi her, i pamflett 6. Ja for den endringen, hvis du møter på den, ja den kan sikkert være en etterdønning av mye, mobbing også, *så må du på forhånd vite hva du skal si*.

Og det er, når noen sier *jeg er ikke noe å samle på*, eller *jeg er visst ingenting jeg*. Da skal du og må du titte, ja jeg er formanende jeg vet, men du skal titte over den krangelen eller

uenigheten eller hva det nå er du er midt oppe i og se at her i denne jenta (eller gutten) har noe gammelt slått seg på, noe virkelig trist, og jeg må stoppe det hele før skuta(skuta er her et vi) går ned med baug og seil og alt.

Og da hører du, du kan ikke si alt mulig da i grunnen, for eksempel:

- Såklart er du noe å samle på, du min Lille Venn?

Eller: - Jeg ville aldri gjort deg noe sånn som Han gjorde.

IkkedetNei?

eller

-du vet mye, du er veldig velmenende. Du har de klokeste øynene jeg kjenner.

Orkesteret spiller ikke da, når du trenger det. Da er du i livet, hos en forferdelig redd person, og rett og slett, vi skal ikke finne ut hva du skal si, før senere, når du og jeg har funnet det ut sammen.

For det å være moden når noen er *voksen og liten inni samtidig*. Det er krevende, jeg vet. Det må kunnskap og øvelse til.

Sangreferanser:

I Have Secrets Too-et sted i en låt
You Pulled Out of Everything You Do- ColdMailman somewhere
My Own Dear-Tussilago
Father John Misty- Nancy from Now On

Arrows- *Mas Ysa*

Viser til resten av sangreferanser på siste side. Les den og, den hører jo med.

Forresten, du som er en gjetter av en leser har sikkert sett at det mangler ett kapittel? Det har sine grunner, kapittel fem er borte! Men jeg fant noen krøllete biter av det i papirsøpla, som er følgende:

Throw my Shoes

Drukner med slosser og sko---det er renspektet sangreferanse, hva heter hun igjen, eldre popdame. Kate Bush!

Han stod og så på Hun
at Han turte det,

Hun likte det å kjenne øynene hans på seg.

Men det var det Hun hadde lagt ut på, altså Hun hadde ikke tenkt å gi noen noe lenger, bare endelig sette noen ord på plass, og Hun var full av tro på sitt eget potensial og mulighet og evner til å virkelig få sagt ifra.

Men der tok Hun
å Hun tok så innmari feil.

For hvordan skulle det kunne være mulig å få satt ord på plass når Han lå i en gang og gråt og Hun måtte stable Ham opp og Hun måtte knyte skoene hans og Hun var det mulig å stryke Ham over kinnet og synge for Ham

slik Hun gjorde

visst var det mulig,
men Han fortjente det ikke,
Han fortjente ikke sympatien hennes
for hvor skulle Hun gjøre av seg selv da

annet enn å sende seg selv inn på et eller annet bad
hvor Hun knyttet neven i ingenting

Hva var det Hun ikke fikk til lenger.

- Han stjeler tekster sa noen når Hun gikk forbi. Det luftes visst fortsatt tenkte Hun, - at Han fant seg en annen innfallsvinkel. Han reagerte ikke lenger på at Hun var til, la Han til, og var enig i ting som ble sagt. Sånn som at det var slitsomt å fortsette ting mot andre, som ikke ville gå musestille for seg lenger, det er sikkert mulig derfor Hun strøyk pervo bort. Selv om det ble forsket på om overgrep ble forhøyet når det ble snakket om det, slik som hos en psykolog, gikk det forbi flere eldre elever av Ferrante, åpenbart pengesterke, og de hadde også lagt seg til en stil som var litt i tråd med Ferrantes, som var montert på henne av flere menn, som vant i krigen. Det er trist å være en montasje, ikke sant, bare parykk og jåleri på lepper og ingen ro i kroppen. Så tar Han tak og gir Henne et funn uten noen lag, og vips gråter Han mye og åpner seg for moren sin. Der er Han for alltid, og aldri mer der hos Hun.

Og da er det sånn Hun er, minner jeg om, som har endret meg og forstått hvor rare brev Hun skrev. Plutselig gikk Hun utfor, og flere jublet, nå er det min tur, ikke Hennes, og ekkel lufting av målet, som var en tiger i fritt sprang over flere gale små troll, blir overflødig å gi ut. Derfor er en fysisk ting blitt gjort for å gi bok til noen skremte plagede folk, hvor ingen ser eller hører noen ting som er sikkert. Som at det er ivertfall fightet før natten er omme. Og at det ikke var jeg som hang ut vinduet hvis det var gateslagsmål, der er Hun på vei ut der ned dit hvor de for øyeblikket moser hverandre med staur i en gate og Typen var uten medynk for dem, og måtte holde henne fast, mens Hun selv er full av tro på at Hun kan stoppe det hele. Det samme gjeldt Bikkja som ble sparket av Svær Fyllik på trikkestoppet, Hun var i spranget og klar til å hogge til da noen dro henne baklengs ut av det med et skikkelig tak i kragen.

Skal du ikke hjem i natt

Og var det mon Hun som våknet den kvelden Mornings hadde stått og ropt utenfor vinduet hennes, og det etter at Frk Suppe hadde sluppet en kommentar om en fest som skulle finne sted, en *pølsefeirefest* og det ble da, det ble selvsagt da klart for de begge to (F og Sh) at Snill i Alt ikke var invitert men at Snill i Alt kanskje burde vært det, for det var jo ikke måte på hvor mange fulltreffere Intensjoner Med Barten (med rette bånd til de fleste og det meste) nå hadde klart å få til på bakgrunn av Mørkleggingen og på et eller annet vis klarte Hun å tenke at Han og de måtte tjene gode penger på det Hun som Snill i Alt hadde bidratt til, og at Hun var et slags lag med stødig grus som Disse Folka sakte, men sikkert bygde sinnet sitt opp på, og det laget bestod egentlig av noe Hun hadde opplevd og ikke støttet i å gi lyd i luften. Så derfor tapte Hun sex og Kjærligheten som ganske visst er viktig i våre liv og hverdager - sammen så ofte vi kan, ikke sant, sier vi muntert til Elana, som rødmer. Hva gjør Hun nå som vi renner og flommer ut av Henne og det helt usensurert og uten at det går gjennom den delen av hjernen som er mørklagt. Og derfor er Hun som jeg skriver for uten avtaler. Elana er ikke kry av det, så derfor har jeg avsluttet dette snart, som et slikt dikt mennesker dikter når står i ei føyke uten bindestreker av fjærer og brøytetikker av bambus. Og derfor gies ikke dette ut, som det er, eller som noe annet, for Hun er straffet og alarmerende nok behandlet uten tanke for at Hun gjorde sine indre venner til sine rareste feil fordi Hun trodde på verden som et sted hvor Hun lojalt igjen og igjen kunne bidra uten noen bindinger, ved å sette sine ord og merker til Hun fikk slengbemerkinger og gjorde noe hermete med fjeset.

Hun kan jo ha hatt det før

Hun kan jo ha hatt det før forferdelig kom

Hun kan jo ha gitt dette som et alvor i tiden, hvor du har vært pervo som alle flinke, huslige, varme og reflekterte, inntrengende og oppofrende, viljesterke og giddaløse pervoer er likedan, ganske sikkert for bestandig morske og taperaktige sultne monstre på tjoret tau, uten fast føde, og med negative, moste, omgivelser.

Langt om lenge er vi derfor her, hvor Han har glemt hele skiten.
(, akkurat som Han kunne ha glemt at Han glemte hva \
eller var det \Hun som hadde glemte hva Hun)

nettopp, man får bruke den kloke skruen man har,
og Han har enogtretti,

og Hun.

Men jeg vil si, altså det var jo om en fest ja, og her kommer vi jo og inn på det med *hovedverk*, hvis Spydig i Deg ordner opp, og tar resten av Allmenngjøringen med, og vortene forsvant, som er for øvrig en hanske i golvet for oss som har speil i rommet, så er jeg ikke her lenger for å gi Henne et ord til. Det er forbløffet likt andre måter å skrive pervo på, for øvrig liflet Hun bedrøvet med et smålig sitat som ingen liket, og derfor er Hun ikke her i et nettverk som hadde talt hennes sak. For om noen som helst hadde hatt et verk så var det nå borte, for alltid. Og da beina gikk veien opp bakken etter at Hun hadde sovnet før Hun forsøkte komme seg inn på festen så ble jo Snill i Alt stoppet i døra, og alle glodde på Snill i Alt med sine øyne. Og så dukket dette opp: pervo forhold under rettsforhør, for spente rettighetseiere med et blick for gode låter. Gravid var Hun ikke da, men Hun var barnløs helt til det siste. Uansett var navnet til Gydevangen ikke brukt, ingen kjente til det navnet, da, det gikk for fort for Hun. Spesielt et ungt par med et lite barn bydde kryptisk nok på leiligheten Hennes, og da skvatt Hun jo av Benjamin, som lo av spøken. Privat, sa Benjaminsen om Henne, og selv om Hun ikke skjønnte det var mobbing Hun ble utsatt for. For det var jo spøk det med brillene som Soak sa var hans, de hadde foppet av nesen Hennes i marka, rett ned, i bekken, mot et hyttestrøk, ikke pervo igjen tenkte Hun da nesen dryppet av kuene som hadde eksperimentert rundt hele sumpen der hvor brillene som var kulrunde og vakre mot, hadde vært vakre, i ansiktet Hennes, hvor små tårer dampet bort da Hun ikke fant dem. -Ikke de, gråt Hun, varmt var det heller ikke. Og det var aldri mer Henne i hytta Hans. Fordi det var grått gikk Hun hjem, motsatt vei av kristne, voksne, folk, og derfor gikk det ikke bedre enn at Hun lot høyre kant av mobben vinne. Det er kvinner som Hun løfter labben mot i alle sorte år senere, men de er så forskjellige fra Hun som ikke er blitt oppdragen før Hun er femti. Denne helgen er jo Hennes, sa noen flaut i gangen, det er nok ikke første gang pikenes jens sin venninne har luftet tanker helt uten å være medfølsom eller informert om endelige omsorgsordninger. Om dette høres kjipt ut, så er det fordi det er puttet inn her på en tryllekunstners pliktige måte å spre kunnskap om fornorsket single damers liv og levnet, altså på siden av Hun, som jeg ellers skriver om her i denne pamfletten. Det hender jeg får beskjed om at nå må du bryte teksten her, eller det er litt mye, for mye om slavearbeid, sånn som nå, skriver jeg uten støtte fra Hun og Bermen rundt, fordi jeg ikke har støvler i hus og kan ta meg dit i dette været, hvor noen sindig ville tatt mitt parti.

Forresten, hvordan er det mulig undret Hun: - Å bli mobbet *igjen*, jeg er jo tross alt 40 år gammel, ikke 8, av det gode sleskap(ingen så at Intensjoner Med Barten kløp henne), og ganske sikkert, med det hadde Hun endt med da, fire år senere, å helle mot musikk som ingen ville rappet. Og derfor vil Hun åpenbart trække på som.

Men det er min stil å skrive sånn, ikke Hennes.

Dårlig gjort at damer sloss når de blir kløpet. Det blir gjort før Hun har føyet Intensjoner Med Barten unna. Så har Hun den største sympati med alt som har fått sammenhengen bort fra et sannhetens ord om bindinger mellom voksne og små barn når det er hespetrær i veien. Dette paret som står her og verner om det lille livet de har fått og det med armene sine, gjør at

Hun skjønner hva Hun har blitt gjort til, for den lille familien er Hun nå Privat og Foreviget inni Død og Fordervelse, ei som sporadisk ødelegger en skjør mental balanse hos andre.

Hun gikk derifra, mens Hun tenkte: brøytestikker. *Hva med fondet mitt.* Det var det, da de hadde spurt om betaling for den blekka Hun frivillig hadde kommet med, så fikk Hun sagt at de skulle sette av penger til Fremtiden hennes (som involverte oppveksten til et barn). De *hadde jo applaudert.* Hvor var dette nå? Var det innbildning igjen?

Og når Hun så ned i hånda, grusomt nok var det en liten fruktkniv der, pinlig var det og, Han ville skrelle en rett for Henne, Han brukte løk, og gikk etter kniven, som Han hadde gjort av et sted, og den fant Hun, under en pute, som mørkent lå over flere lass med modeller og små ting man selger over disk. Det er der jeg er i teksten, det er mulig jeg gir for mye av en fortid av Hun, som ville vært med på å nevne at Hun har familie som ikke er enige i at Hun har vært for mye i en kultur. Dette er vektlagt som forklaringen på et dikt, som ingen visste var Espen sitt, eller Laura sitt.

Eller dette, en blå fugl, en gul fugl, nei det er ikke hyggelig å finne dem i stien sin. Sånn som Hun gjør. Den ene dagen er den levende, den neste død, da er den lunken varm i asfalt, eller bak en elv i stridige strømmer, som er på vei mot Oslo fra marka, der single møtes for å luften sinnet sitt.

Hvor sinna er Marka egentlig. For om Hun dagen etterpå finner på et stort blåmerke, bak på låret, slike som klypemerker gir, så er jo det ikke merkelig eller rart. Det er et bud fra deg ikke sant, at veggen har gått ned før Hun begynner anta vagt hva som skjer inne i Bestevenners netter. Som har startet med følsomhet og gråt. Også gies du ikke inn lenger, for du har lest agurknytt, og bedt Gud om hjelp og omtanke, til seksten stykker om å ikke flekke tenner og grave mer, vær så snill bønnfaller Hun, for Hun vil ikke ut for å være som Dem.

Can we ask for more
yes we can, we can, og det var det Hun hadde gjort,

og se her, resten er borte. Som en etage, røsket bort sånn at all sammenheng og rytme har forsvunnet. Så da gjenstår det bare å skrive farvel til alle, og gi aldri noen inn, og bry deg ikke om hemmeligheter spres i Norges land, det er forgjeves alt samma, og derfor gis det ikke penger til gode venners musikk, der har det ikke vært noen å pimpe og stæsjje opp siden dette havnet hos Storhetse, en høvding fra et land et annet sted, sikkert i en galakse uten jubel, for det gir jeg deg, min lille lønn i etterpåklokskap, for at du og dine ikke skal bli forfattere sånn som jeg ikke heller er her i denne teksten. Heller lar vi det være et lite essay til overs, hvor vi kronglete bruker barn og bindinger mellom foreldre og barn som en voksen forklaring på alt vi ikke trenes til fra vi er små. Som å smette unna når koselige pratete mennesker prøver seg som muntre spellemenn for å stive opp alles humør. Dette frasete språket er ikke uhyrlig nok her, men hvis du leser det som en Futuristisk Klovn, som kliner til folk uten tøv, så er vi i havn. Også har jeg ikke orket å sette dette klokere sammen, for det er jo ikke min jobb. Sees på Løkka der alle jobber for tiden, og pinlig nok uten lønn.

Sangreferanser, fordi jeg bruker musikk i teksten:

I Have Secrets Too

Cold Mailman- *You Pulled Out of Everything You Do and Now You are...*

My Own Dear Tussilago

love baby love

få hånden inn i hjertet ditt Mazzy Star- *Fade Into You*

Kent- *Kevlarsjäl*

håndverk- Misty

Kate Bush

Llama- The Llamasong

AronChupa, Little Sis Nora- *LLama in my livingroom*

Sean Nicholas Savage- *She Looks Like You*

sjælvisk

Ferrari- *Balkong*

Brøytetikke-sangen

Farao- *The Hours*

Timmerdalen- *This is Head*

Daniel Kvammen- *Ingen vega utanom*

Out of Order

Burial- *Come Down to Us*

Tommy Tokyo- can we ask for more in *Torture Behind the Door*

Kendrick Lamar- *To Pimp a Butterfly*